

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/34/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4118204067
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 08. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4118204067.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Márie Malíkovej a JUDr. Denisy Šaligovej v spore žalobkyní: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XXX D., 2/ E. E. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. XXXX/XX, XXX XX C., zastúpené: JUDr. Ján Legerský, advokát so sídlom Nám. sv. Anny 15/25, 911 01 Trenčín, IČO: 34 054 081, proti žalovanému: E. G. B., H., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. XXXX/XX, XXX XX I. J., o zaplatenie 12.216 eur s príslušenstvom. o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/38/2018-505 zo dňa 17.04.2024 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie I. výkonom napadnutého rozsudku č. k. 19C/38/2018-505 žalovaného zaviazal zaplatiť žalobkyni 1/ sumu 3.054 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.000 eur od 20.12.2017 do zaplatenia a žalobkyni 2/ sumu 9.162 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 20.12.2017 do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, II. výkonom žalobkyniam 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Svoje rozhodnutie odôvodnil s odkazom na § 107 ods. 1, 2, § 123, § 124, § 136 ods. 1, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1, § 451 ods. 1, 2, § 456, § 458 ods. 1, § 517 ods. 1, 2, § 580, § 581 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“), § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 zákona č. 160/2015 Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobkyne 1/ a 2/ (ďalej len „žalobkyne“) svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v tomto konaní odvodzovali od užívania nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve strán sporu výlučne žalovaným v období od 06.04.2015 do 18.06.2020. Podľa žaloby sa jednalo o nehnuteľnosti vedené Okresným úradom Zlaté Moravce, katastrálny odbor nachádzajúce sa v kat. úz. I. J., zapísané na liste vlastníctva č. XXXX ako parcely reg. C, a to parcela č. 1679/1 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 248 m², parcela č. 1679/2 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 100 m², parcela č. 1679/4 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 21 m², parcela č. 1679/5 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 389 m², parcela č. 1679/6 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 261 m², parcela č. 1680 – zastavaná plocha a nádvorie o výmere 256 m² a stavba s. č. 305 na parcele č. 1679/2.

2. Podľa Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 13.05.2014 žalovaný ako prenajímateľ I. K. ako nájomníčke (ďalej len „nájomníčka“) prenajal nebytový priestor v dome s. č. 305 o rozlohe 66,4 m², počnúc dňom 01.03.2014 za nájomné v sume 600 eur mesačne. Podľa dodatkov k Zmluve o nájme nebytových priestorov sa výška nájomného menila tak, že v dodatku zo dňa 01.01.2017 sa dohodlo nájomné 140 eur mesačne a v dodatku zo dňa 01.01.2020 si ho žalovaný a nájomníčka upravili na sumu 100 eur mesačne. Nájomné za žalované obdobie od 06.04.2015 do 31.12.2016 predstavovalo sumu vo výške 12.500 eur (20 x mesačné nájomné 600 eur + alikvotná suma za 25 dní mesiaca apríl 2015 vo výške 500 eur, čo je spolu 12.500 eur). Počnúc dňom 01.01.2017 uhrádzala nájomníčka žalovanému za prenájom priestoru nájomné vo výške 420 eur štvrtročne (140 eur mesačne). Nájomné za obdobie od

01.01.2017 do 18.06.2020 je vo výške 5.824 eur (41 x mesačné nájomné 140 eur + alikvotná suma za 18 dní mesiaca jún 2020 vo výške 84 eur). Celkové nájomné za obdobie od 06.04.2015 do 18.06.2020 bolo vo výške 18.324 eur (12.500 eur + 5.824 eur = 18.324 eur). V prípade žalobkyne 1/, ktorá je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľnosti o veľkosti 1/6-ina predstavuje sumu 3.054 eur (1/3 zo sumy 18.324 eur) a v prípade žalobkyne 2/, ktorá je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti 1/3-ina a zároveň 1/6-ina predstavuje sumu 9.162 eur (1/6 zo sumy 18.324 eur + 1/3 zo sumy 18.324 eur).

3. Súd prvej inštancie k spochybňovaniu vlastníckeho práva žalobkýň žalovaným uviedol, že právne posúdenie týchto žalovaným uvádzaných tvrdení, je predmetom samostatného konania o nahradenie vyhlásenia vôle na uzavretie zmluvy vedeného tunajším súdom pod sp. zn. 9C/284/2015. S poukazom na právne závery Krajského súdu v Nitre uvádzané v uznesení č. k. 12Co/148/2020-348 zo dňa 26.02.2021, ktorým krajský súd, rozhodujúc o odvolaní súdu proti uzneseniu súdu č. k. 19C/38/2018-322 zo dňa 22.10.2020 o prerušení konania, toto uznesenie o prerušení konania zrušil, je navyše nutné konštatovať, že výsledok uvádzaného konania nemá na posúdenie nároku žalobkýň uplatneného v tomto konaní nijaký význam. Námietku premlčania vznesenú žalovaným súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Žalobkyne síce neuviedli presný dátum, kedy sa dozvedeli o tom, že žalovaný nehnuteľnosti prenajíma, v žalobe však uviedli, že hneď po zistení tejto skutočnosti žalovaného listom zo dňa 15.11.2017 vyzvali, aby zdokladoval, aké peňažné plnenie za nájom predmetných nehnuteľností zinkasoval. Tento list a jeho odoslanie žalovanému prostredníctvom pošty dňa 16.11.2017 žalobkyne v konaní preukázali. Žalovaná 2/ na pojednávaní uviedla, že s pani K. komunikovala v rokoch 2016 alebo 2017, presne sa na tento časový okamih nepamätala. Žalovaný nepreukázal, že mal žalobkyne o prenajímaní nehnuteľností informovať, tiež nepreukázal, že žalobkyne mali skôr ako v roku 2017 nadobudnúť vedomosť o tom, že žalovaný za prenájom nehnuteľností inkasuje nájomné. Vzhľadom na uvedené sa súd prvej inštancie priklonil k záveru, že žalobkyne nadobudli vedomosť o prenajímaní nehnuteľností žalovaným koncom roka 2017. Žaloba v tomto spore bola súdu doručená dňa 06.04.2018. Objektívna premlčacia lehota, ktorá je trojročná, bola tak zachovaná tiež, žalobkyne si svoj nárok podľa súdu prvej inštancie uplatnili včas.

4. Žalobkyne v konaní preukázali, že mali záujem s nájomníčkou nájomnú zmluvu uzavrieť, avšak táto uzavretie nájomnej zmluvy s nimi odmietla. Žalobkyne, rovnako ako svedkyňa (nájomníčka) I. K. potvrdili, že prenajímaný nebytový priestor je jedinou časťou nehnuteľnosti, ktorá sa dá využívať. Žalobkyňa 2/ navyše uviedla, že žalobkyne prístup k nehnuteľnosti nemajú, keďže z jednej strany má prístup len nájomca a z druhej strany je nehnuteľnosť oplotená. K tvrdeniam žalovaného o tom, že žalobkyne môžu prenajať časť nehnuteľnosti ako parkovisko, súd prvej inštancie uviedol, že žalovaný nepreukázal, že podieloví spoluvlastníci sa mali dojednať na tom, ktorý z nich má ktorú časť nehnuteľnosti využívať.

5. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že náklady na nevyhnutné opravy a údržbu predmetných nehnuteľností v rokoch 2014 až 2016 presiahli nájomné, čo majú podľa neho preukazovať daňové priznania žalovaného s nulovým základom dane za uvedené obdobia. Žalovaný si náklady na nevyhnutné opravy a údržbu nehnuteľností, ktoré vynaložil v období od 06.04.2016 do 06.04.2018, vyčíslil na sumu vo výške 9.437 eur. Predložil k nim aj pokladničné doklady, či zmluvy, ktoré k prácam ako maľovanie, likvidácia invázičných rastlín či odvoz sutín uzavrel s tretími subjektami. Dňa 01.07.2020 žalovaný súdu doručil výzvy adresované E. B. L. a žalobkyňi 2/, v ktorých E. B. L. vyzval na úhradu sumy 18.300 eur na akútne opravy a úhradu ďalších nákladov na súdne spory o neplatnosť kúpnej zmluvy v sume 6.631,30 eura a žalobkyňu 2/ vyzval na úhradu sumy 9.166 eur na akútne opravy a úhradu ďalších nákladov na súdne spory o neplatnosť kúpnej zmluvy v sume 3.315 eur. Nijaké doklady k vyčísleniu požadovaných súm žalovaný k týmto výzvam nepredložil. V konaní nebolo preukázané uzavretie dohody podielových spoluvlastníkov o financovaní nákladov vynaložených na opravu a údržbu spoločných nehnuteľností. Napokon dňa 18.01.2024 žalovaný predložil súdu návrh na započítanie pohľadávky, v ktorom tvrdil, že si uplatňuje na započítanie pohľadávku vo výške 14.798,02 eura. Uviedol, že výška v priebehu doterajšieho pojednávania vydokladovaných nákladov predstavuje 10.781,96 eura. Žalovaný doložil ďalšie doklady, v zmysle ktorých si uplatnil sumu 8.397,46 eur. Tiež si uplatnil sumu 3.500 eur za práce, ktoré žalovaný a jeho rodina vykonali. Celková suma, ktorú žiadal žalovaný v predmetnom podaní voči žalobkyňiam započítať, bola vo výške 22.679,42 eura. Tvrdenia žalovaného o vynaložení investícií na opravu, údržbu nehnuteľností súd prvej inštancie nepovažoval za dostatočné na spochybnenie nároku žalobkýň uplatňovaného v tomto konaní. Nárok žalobkýň podľa názoru súdu prvej inštancie nie je možné žalobkyňiam nepriznať ani vzhľadom na žalovaným namietané

započítanie pohľadávok. Žalovaný nevyhnutné investície a opravy na nehnuteľnostiach v podielovom spoluvlastníctve nepreukázal. Samotná skutočnosť, že žalovaný súhlasil s podstatným znížením nájmu nájomnícke, čo bolo odôvodnené schátralosťou objektu, len podporuje tvrdenia žalobkyň, že v spornej nehnuteľnosti významné rekonštrukcie žalovaným realizované neboli. Žalovaným predložené dokumenty nepreukazujú, že zakúpené tovary boli použité na opravu spoločných nehnuteľností.

6. Vzhľadom na vynaloženie investícií bez dohody podielových spoluvlastníkov sa žalovaný ako investujúci spoluvlastník voči ostatným spoluvlastníkom domáha vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré ostatným spoluvlastníkom vzniklo. Žalovanému samotným vynaložením nákladov začala plynúť subjektívna premlčacia lehota na uplatnenie nárokov titulom náhrady vynaložených nákladov voči ostatným podielovým spoluvlastníkom. Všetky doklady, ktoré žalovaný k návrhu na započítanie predložil, sú z obdobia rokov 2021 a staršie. Pokiaľ sa žalovaný domáhal ich započítania voči pohľadávke žalobkyň návrhom doručeným žalobkyniam prostredníctvom ich právneho zástupcu až dňa 29.1.2024, započítanie o. i. nebolo možné aj preto, že pohľadávka žalovaného je premlčaná.

7. Súd prvej inštancie mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalovaný bez dohody so žalobkyňami, prenechal nebytový priestor v spoločnej nehnuteľnosti do užívania tretej osobe, za čo v období od 06.04.2015 do 18.06.2020 obdržal nájomné v sume spolu 18.324 eur. Žalovanému vznikla povinnosť žalobkyniam poskytnúť peňažnú náhradu. Žalobkyňa 1/, ktorá je podielovou spoluvlastníčkou nehnuteľností o veľkosti 1/6-ina má voči žalovanému nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume zodpovedajúce 1/6-ine zo sumy 18.324 eur, čo predstavuje sumu 3 054 eur. Žalobkyňa 2/ ako podielová spoluvlastníčka nehnuteľnosti pod B2 listu vlastníctva o veľkosti 1/3-ina a pod B5 listu vlastníctva o veľkosti 1/6-ina má voči žalovanému nárok na bezdôvodné obohatenie zodpovedajúce 1/3-ine zo sumy 18.324 eur, teda sumu 6.108 eur a 1/6-ine zo sumy 18.324 eur, teda sumy 3.054 eur, spolu má nárok na sumu 9.162 eur. Na úhradu týchto nárokov súd prvej inštancie žalovaného zaviazal, čím žalobe v celom rozsahu vyhovel.

8. Žalobkyniam ďalej priznal voči žalovanému úroky z omeškania v súlade so sadzbou podľa petitu žaloby, ktorá sadzba je v súlade s platnými právnymi predpismi. Žalobkyne v konaní preukázali, že žalovaný im požadované peňažné plnenie nezaplatil ani napriek výzve zo dňa 15.11.2017, ktorú mu zaslali poštou, a ktorú žalovaný neprevzal. Počnúc dňom nasledujúcim po vrátení výzvy, teda dňom 20.11.2017, od ktorého žalobkyne žiadali priznať im nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, sa žalovaný nachádzal v omeškaní s plnením svojich peňažných povinností voči nim. Nárok na úroky z omeškania je preto dôvodný a súd žalobe vyhovel aj v tejto časti.

9. O náhrade trov konania súd rozhodol podľa pomeru úspechu v zmysle § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobkyne boli v konaní úspešné v celom rozsahu, zatiaľ čo žalovaný nedosiahol žiadny materiálne merateľný úspech, súd priznal žalobkyniam voči žalovanému náhradu trov konania v plnom rozsahu (100 %). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a žalobný návrh v plnom rozsahu odmietnuť ako premlčaný, a teda nezákonný a nedôvodný a žalovanému priznať náhradu súdnych trov vo výške 100 %. Podané odvolanie odôvodnil s poukazom na § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP. Žalovaný vzniesol námietku premlčania, z listu predloženému k žalobnému návrhu jednoznačne a nespochybniteľne vyplýva, že žalobkyne mali vedomosť o prenájme spornej časti nehnuteľnosti už v roku 2014 a nie ako chybne uviedol súd prvej inštancie až 15.11.2017. Tvrdenie o tom, že žalobkyne vedeli o prenájme predmetnej nehnuteľnosti už od roku 2014 podložil výpoveďami žalobkyň, výpoveďou nájomníčky, zmluvou o nájme a poukazom na ďalšie dôkazy. Lehota od kedy došlo k uzatvoreniu nájomnej zmluvy (13.05.2014) resp. od prvého plnenia po zapísaní žalobkyň na LV na základe dedičského konania jún 2014, do uplatnenia si nároku žalobkyň (06.04.2018) prekračuje 3 roky, a teda zachovaná nie je. V predmetnej veci bola nesporne prekročená subjektívna 2-ročná premlčacia doba ako aj objektívna 3-ročná premlčacia doba. Súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal tým, či k uzatvoreniu dohody medzi žalovaným a žalobkyňami došlo vinou žalovaného. Žalovaný namietal, že sa nemohol na úkor žalobkyň bezdôvodne obohatiť z dôvodu, že na nehnuteľnosť vynaložil väčšie náklady ako boli príjmy z prenájmu. Vynaloženie nákladov na údržbu predmetnej nehnuteľnosti potvrdila vo svojej výpovedi aj nájomníčka. Podľa názoru žalovaného nie je správne tvrdenie, že prenajatý priestor je jedinou časťou nehnuteľnosti, ktorá sa dá využívať. Žalobkyne

napriek viacerým výzvam, do nehnuteľnosti neinvestovali žiadne financie. Napadnutý rozsudok je v príkrom rozpore s § 137 OZ v zmysle, ktorého sa majú vlastníci podieľať na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci. Súd prvej inštancie zo zistených skutočností vyvodil nesprávne právne názory a teda aj nesprávne rozhodol, na základe čoho došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Obštrukciou súdu prvého stupňa nebolo umožnené žalovanému zúčastniť sa výsluchu pôvodnej žalobkyne E. B. L. na dožiadanom súde v Českej republike. Súd prvej inštancie bez preverenia akceptoval vykonštruované dôvody pôvodnej žalobkyne napr. jej prehlásenie o údajnej čiastočnej imobilite. Žalovaný k odvolaniu priložil prílohy a to List žalobkýň žalovanému (označený ako Výzva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia) zo dňa 15.11.2017, Protokol o výsluchu E. B. L. zo dňa 06.01.2020 na Okresnom súde Plzeň – sever, správu adresovanú p. K., Čestné prehlásenie I. K., v ktorom uviedla, že po uzatvorení Zmluvy o prenájme nebytových priestorov po 13.05.2014 kontaktovaná E. E. F., ktorá jej oznámila, že aj ona je spoluvlastníčka prenajímanej nehnuteľnosti.

11. Žalobkyne 1/ a 2/ vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a priznal žalobkyniam 1/ a 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Považujú napadnutý rozsudok za vecne správny, zákonný, riadne, vyčerpávajúco a zrozumiteľne odôvodnený a odvolacie námietky žalovaného proti tomuto rozsudku považujú za celkom nedôvodné a zároveň nesprávne. Žalobkyne sa stotožnili s názorom súdu prvej inštancie o okamihu začatia plynutia premlčacej doby na uplatnenie nároku na bezdôvodné obohatenie voči žalovanému a jej neuplynutí. Odvolacie námietky žalovaného k tejto otázke považujú za nesprávne. Tvrdenia žalovaného, že žalobkyne mali mať vedomosť o prenájme nehnuteľnosti už v roku 2014 popierajú a považujú za nepreukázané. Navyše, ak by skoršia vedomosť žalobkýň o tejto skutočnosti bola preukázaná, tak by to mohlo mať vplyv len na časť uplatneného nároku z hľadiska subjektívnej premlčacej doby. Podľa názoru žalobkýň je nesprávne aj tvrdenie žalovaného o uplynutí objektívnej premlčacej doby, keď z podanej žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobkyne predmetný nárok uplatnili za dobu od 06.04.2015 a teda, ak bola žaloba doručená súdu dňa 06.04.2018, tak k žiadnemu premlčaniu objektívnej premlčacej doby nemohlo dôjsť. Bezdôvodné obohatenie má povahu len subsidiárnu a prichádza do úvahy len tam kde nárok nemožno dovodiť z iného právneho titulu. Pri domáhaní sa náhrady podielového spoluvlastníka, z toho dôvodu, že druhý podielový spoluvlastník užíva spoločnú vec nad rozsah svojho nároku bez dohody, ide o nárok podľa ust. § 137 ods. 1 v spojení s § 123 OZ. Na premlčanie takéhoto nároku je potrebné vychádzať zo všeobecnej premlčacej doby v zmysle ust. § 101 OZ podľa, ktorého trojročná premlčacia doba začína plynúť odo dňa, kedy sa právo mohlo vykonať prvý raz a má teda objektívny charakter, aj z toho dôvodu nebolo možné považovať uplatnený nárok za premlčaný, keďže tento bol uplatnený za dobu, od ktorej do podania žaloby neuplynulo viac ako tri roky. Žalobca nepreukázal, že vynaložil investície na údržbu spoločných nehnuteľností a že by takýmto spôsobom postupoval na základe dohody s ostatnými podielovými spoluvlastníkmi, bez ktorej by sa náhrady týchto nákladov nemohol domáhať. Súd prvej inštancie preto dospel k správnejmu záveru aj v otázke premlčania nároku žalovaného a žalovaného námietky nie sú opodstatnené.

12. K vyjadreniu žalobkýň sa vyjadril žalovaný tak, že v plnom rozsahu zotrváva na svojom odvolaní doplnenom o dodatok k odvolaniu. Vyjadrenie žalobkýň podľa jeho názoru neobsahuje žiadne konkrétne spochybnenie a vyvrátenie dôkazov procesnej obrany žalovaného. Poukázal na ust. § 151 ods. 1 CSP v zmysle, ktorého, ak skutočnosť tvrdená jednou stranou nie je spochybnená druhou stranou sporu, považuje sa za nespornú. Vyjadrenie žalobkýň je len v rovine všeobecných fráz a v rovine všeobecných opakovaných udalostí ako napr., že žalovaný konal sám bez dohody so žalobkyňami ale prehliadajú skutočnosť, že so žalovaným nekomunikovali. Žalobkyne boli účastníkmi iných konaní, kde je súčasťou spisu presne popísaný prenajímaný priestor, dokonca sa v spise nachádzajú aj náklady, ktoré ona do roku 2014 a čiastočne aj po dátume 01.03.2014 investovala do rozpadnutej a schátranej nehnuteľnosti. Znalecký posudok č. 11/2015 zo dňa 20.05.2015, ktorý je súčasťou konaní 8C/18/2002, 14C/74/2015 a 15C/215/2014, v ktorých boli účastníkmi konania žalobkyne, a preto sa dozvedeli, že stavba s. č. 305 dispozične pozostáva z miestnosti prevádzky predajne kvetov a odevov nájomníčky. Súd prvej inštancie odignoroval objektívnu premlčaciu dobu plynúcu odo dňa 01.03.2014 termínu uskutočnenej prvej platby nájomného, vyplývajúceho z nájomnej zmluvy, nie ako tvrdia žalobkyne od 06.04.2015. Žalovaný poukázal na výpoveď žalobkyne v 3. rade (v súčasnosti žalobkyňa 2/) na pojednávaní zo dňa 22.06.2023 uviedla, že vedela o nájme nehnuteľnosti mestom, ale nevedela, že ide o p. K.. Pre žalovaného je výrok súdu prvej inštancie nepochopiteľný, pretože súd prvej inštancie ignoruje riadne preplatené faktúry za dodaný materiál a prácu, fotodokumentáciu a výpovede svedkov.

13. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 CSP), viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), ako aj skutkovým stavom, tak ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) a po prejednaní dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné zrušiť procesným postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie v zmysle § 391 ods. 1 CSP.

14. Podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

15. Podľa § 391 ods. 1 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, prerušiť konanie, schváliť zmier, zastaviť konanie alebo postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci vec patrí.

16. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyne sa domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia (po zmene žaloby a po zmene subjektov na strane žalobkýň) vo výške 3.054 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 3.000 eur od 20.12.2017 do zaplatenia voči žalobkyni 1/ a 9.162 eur s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 9.000 eur od 20.12.2017 do zaplatenia voči žalobkyni 2/ titulom nájomného, ktoré na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 13.05.2014 (ďalej len „Zmluva o nájme“) poberal žalovaný od nájomníčky I. K.. Zmluva o nájme bola uzatvorená na obdobie od 01.03.2014 do 31.12.2015 a výška nájomného bola dohodnutá na 7.200 eur ročne s tým, že nájomníčka je povinná platiť nájomné štvrťročne. Predmetom Zmluvy o nájme je prenájom nebytových priestorov v dome súp. č. XXX na parc. č. 1679/2 na M. N., kat. úz. I. J.. K Zmluve o nájme bol okrem iných podpísaný dodatok č. 3, v zmysle, ktorého sa doba nájmu dojednala na dobu určitú od 01.01.2016 do 31.12.2017. V zmysle dodatku č. 4 k Zmluve o nájme si zmluvné strany dohodli výšku nájmu na 140 eur mesačne. Dodatkom č. 6 si zmluvné strany dohodli dobu nájmu na dobu určitú od 01.01.2018 do 31.12.2020. Dodatkom č. 7, vyhotoveným na podnet nájomníčky z dôvodu nedostatočných opatrení nájomcu, proti zatekaniu a navlhaniu stien, bola výška nájomného stanovená na 100 eur mesačne. Prenajímaná nehnuteľnosť je zapísaná na LV č. XXXX, z ktorého vyplýva, že vlastníkami sú okrem žalovaného v podiele 1/3 aj žalobkyňa 1/ v podiele 1/6 a žalobkyňa 2/ v podiele 1/3 a 1/6. Žalovaný si podaním doručeným súdu dňa 18.01.2024 voči žalobkyniam započítal pohľadávku vo výške 15.119,46 eura ako náklady vynaložené na opravu a údržbu predmetnej nehnuteľnosti, voči žalobkyni 1/ sumu 3.779,90 eura a voči žalobkyni 2/ sumu 11.339,56 eura. Prílohu k podaniu tvorili faktúry a pokladničné doklady z rokov 2019 až 2021.

17. K dodatku k odvolaniu, ktorý bol doručený súdu prvej inštancie dňa 03.05.2024 odvolací súd s poukazom na ust. § 365 ods. 3 CSP uvádza, že na doplnenie odvolacích dôvodov v tomto podaní nemohol prihliadať, nakoľko bolo podané v rozpore so zásadou koncentrácie konania, teda po uplynutí lehoty na podanie odvolania. Vzhľadom na koncentráciu konania po uplynutí lehoty na podanie odvolania nemožno rozširovať ani meniť odvolacie dôvody. Podobne veľký senát Najvyššieho súdu SR v uznesení sp. zn. 1VCdo/2/2023 zo dňa 08.11.2023 uviedol, že „v ustanovení § 365 CSP je premietnutá zákonná koncentrácia civilného procesu. To znamená, že určité procesné úkony sú koncentrované do určitej fázy konania. V tomto prípade je teda procesný úkon podania odvolania koncentrovaný do 15 dní, ktoré začínajú plynúť v deň nasledujúci po dni doručenia prvoinštančného rozhodnutia. Ohľadne tohto tiež poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. decembra 2019 sp. zn. III. ÚS 141/2019, ktorý uviedol, že umožnenie dopĺňania odvolacích dôvodov po uplynutí tejto zákonnej lehoty by bolo v rozpore s princípom hospodárnosti a rýchlosti súdneho konania, no najmä v rozpore s koncepciou odvolacieho konania, ktorá vychádza z tzv. neúplného apelačného systému.“ Podľa doručky bol rozsudok žalovanému doručený dňa 17.04.2024 a 15 dňová lehota na podanie odvolania uplynula 02.05.2024, z toho vyplýva, že žalovaný doručil dodatok k odvolaniu súdu prvej inštancie po lehote, preto naň odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené neprihliadal. Obdobne odvolací súd posúdil aj dodatok k vyjadreniu doručený súdu dňa 21.06.2024. Výzva súdu na vyjadrenie žalovaného k vyjadreniu žalobkýň bola žalovanému doručená 10.06.2024. Žalovaný sa vyjadril podaním doručeným súdu dňa 17.06.2024 a následne 21.06.2024 doručil súdu prvej inštancie dodatok k vyjadreniu žalovaného zo dňa 17.06.2024, teda po uplynutí 10 dňovej lehoty.

18. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

19. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

20. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka, najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

21. Podľa § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

22. Podľa § 139 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z právnych úkonov týkajúcich sa spoločnej veci sú oprávnení a povinní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne.

23. Podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, o hospodárení so spoločnou vecou rozhodujú spoluvlastníci väčšinou počítanou podľa veľkosti podielov. Pri rovnosti hlasov, alebo ak sa väčšina alebo dohoda nedosiahne, rozhodne na návrh ktoréhokoľvek spoluvlastníka súd.

24. Žalovaný vo svojom odvolaní namietal, že sa nemohol na úkor žalobkyň bezdôvodne obohatiť z dôvodu, že na nehnuteľnosť vynaložil väčšie náklady ako boli príjmy z prenájmu. Argumentoval aj tým, že považuje za preukázané, že sa jednalo o nevyhnutné opravy, ktoré bolo potrebné na nehnuteľnosti za účelom zachovania jej hodnoty vykonať. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že investície spadajú pod právny režim hospodárenia so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2. Pre účely vyporiadania investícií treba rozlišovať prípady, keď sú investície urobené so súhlasom spoluvlastníkov alebo bez ich súhlasu. Ak ostatní spoluvlastníci s nákladmi vynaloženými na vec jedným alebo viacerými spoluvlastníkmi súhlasili, ide o dohodu o hospodárení so spoločnou vecou a investujúci spoluvlastník má právo proti ostatným na úhradu účelne vynaložených prostriedkov. V prípade, ak ide o vynaloženie investícií bez dohody spoluvlastníkov, nejedná sa u investujúceho spoluvlastníka o nárok voči ostatným spoluvlastníkom, ale investujúci spoluvlastník sa môže domáhať vydania bezdôvodného obohatenia, ktoré ostatným spoluvlastníkom vzniklo. Pokiaľ ide o iné investície než nevyhnutné opravy a údržby, potom povinnosť spoluvlastníka vydať bezdôvodné obohatenie by vznikla až po zániku jeho spoluvlastníctva a to vo výške zhodnotenia jeho podielu v dôsledku vynaloženej investície, pričom toto zhodnotenie je dané rozdielom ceny podielu pred investíciou a po nej. Odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že v prípade investícií do predmetnej nehnuteľnosti vynaložených zo strany žalovaného, žalobca predložil dôkazy ale z ich obsahu nie je zrejmé, (ako správne uviedol aj súd prvej inštancie v bode 82. napadnutého rozsudku) v akej výške, či došlo týmito investíciami k zhodnoteniu spoluvlastníckeho podielu žalobkyň a či išlo o nevyhnutné náklady na opravy.

25. Odhliadnuc od vyššie uvedeného je nárok žalovaného na náhradu nákladov na nevyhnutné opravy a údržbu premlčaný. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/12/2011 zo dňa 27.02.2012 (na ktoré odkazuje aj Najvyšší súd v uznesení 4Cdo/220/2022 zo dňa 29.06.2022) „Treba tiež zistiť, či za trvania podielového spoluvlastníctva došlo medzi spoluvlastníkmi k dohode o spôsobe úhrady týchto nákladov, pretože až vtedy by bolo možné správne posúdiť aj prípadnú námietku premlčania voči takejto pohľadávke. S prihliadnutím na to potom pôjde buď o majetkové právo investujúceho spoluvlastníka uplatňované voči spoluvlastníkovi podľa § 511 ods. 3, § 137 ods. 1 a § 139 ods. 1, 2, 3 OZ, ktoré sa premlčí v trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pre ktorej počiatok je rozhodujúca doba vynaloženia nákladov na opravu a údržbu, alebo o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré môže uplatňovať investujúci spoluvlastník už za trvania spoluvlastníckeho vzťahu, ktoré sa premlčí v dobe podľa § 107 Občianskeho zákonníka v súvislosti s vynaložením nákladov na opravu alebo údržbu, alebo o právo na vydanie neoprávneného majetkového prospechu vo výške zhodnotenia podielu druhého spoluvlastníka v súvislosti so zánikom podielového spoluvlastníctva, ktoré sa premlčí v dvojročnej premlčacej dobe podľa § 107 Občianskeho zákonníka od zániku tohto spoluvlastníctva.“ Žalovaný nepreukázal, že by uzatvoril dohodu o spôsobe úhrady nákladov so žalobkyňami, preto mu nárok na úhradu vynaložených prostriedkov voči žalobkyňami nevznikol, môže však žiadať to, o čo sa ostatní neinvestujúci spoluvlastníci obohatili podľa zásad o bezdôvodnom obohatení. Súd prvej inštancie preto v bode 83. napadnutého rozsudku správne určil,

že ide o bezdôvodné obohatenie, premlčacia lehota plynie podľa ust. § 107 ods. 1 a 2 a žalovanému uplynula 2 ročná subjektívna lehota, ktorá začala plynúť dňom vynaloženia nákladov vychádzajúc z predložených faktúr a pokladničných dokladov v rokoch 2019 až 2021.

26. Žalovaný voči nároku žalobkyň vznikol v konaní pred súdom prvej inštancie námietku premlčania. Súd prvej inštancie posúdil nárok žalobkyň ako nárok z bezdôvodného obohatenia, dobu premlčania posudzoval podľa ust. § 107 ods. 1. Pri bezdôvodnom obohatení sa nárok premlčuje v objektívnej 3 ročnej premlčacej dobe a subjektívnej 2 ročnej premlčacej dobe. Za deň začatia plynutia subjektívnej premlčacej doby (deň kedy sa žalobkyne dozvedeli o prenájme nehnuteľnosti) určil deň nasledujúci po výzve žalovaného na zdokladovanie plnenia zinkasovaného nájmu za predmetné nehnuteľnosti, teda deň 16.11.2017. Keďže žaloba bola doručená súdu dňa 06.04.2018, súd prvej inštancie dospel k záveru, že subjektívna premlčacia doba ako aj objektívna premlčacia doba je zachovaná a nárok premlčaný nie je. V odvolaní žalovaný namietal, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby, pretože žalobkyne sa o nájme museli dozvedieť skôr ako v deň doručenia výzvy na zdokladovanie plnenia zinkasovaného nájmu za predmetné nehnuteľnosti žalovanému.

27. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku nárok žalobkyň voči žalovanému nesprávne posudzoval podľa § 451 a nasl. OZ ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa ust. § 451 ods. 2 OZ, bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Odvolací súd v predmetnej súvislosti poukazuje na právne závery vyslovené v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 4Cdo/298/2008 zo dňa 24. novembra 2009, podľa ktorého „ak sa podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva osobitne v Občianskom zákonníku upravený. V prípade, že sa spoluvlastníci o spôsobe užívania spoločnej veci, prípadne o jej náhrade nedohodnú, ide o nárok, ktorý vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 OZ v spojení s § 123 OZ. Toto právo je nepochybne majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ. Uvedený nárok nemožno právne kvalifikovať ako nárok z bezdôvodného obohatenia. Ustanovenia o bezdôvodnom obohatení majú len podpornú povahu a ich použitie nemožno preto rozširovať na práva, ktoré sa opierajú o osobitné zákonné ustanovenia. Napokon, v prípade práva podielového spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu, nie je splnená ani jedna zo skutkových podstát vzniku bezdôvodného obohatenia. Nejde totiž, a to ani vtedy, ak spoluvlastník vec v celosti užíva bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi, o užívanie veci bez právneho dôvodu, a teda o majetkový prospech získaný bez právneho dôvodu, ani o majetkový prospech získaný plnením z neplatného právneho úkonu, plnením z právneho dôvodu, ktorý dodatočne odpadol, prípadne získaný z nestatočných zdrojov (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. mája 2000 sp. zn. 2Cdo/141/99)“.

28. Žalobkyne sa nemôžu domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia, medzi žalobkyňami a žalovaným totiž neexistuje vzťah podľa § 451 ods. 2, síce sa môže javiť, že tu existuje vzťah nájomný, tento vzťah však existuje len medzi žalovaným a nájomníčkou. Nároky, ktoré vznikajú zo vzťahu podielových spoluvlastníkov sa spravujú ustanoveniami Občianskeho zákonníka týkajúcimi sa podielového spoluvlastníctva (§ 137 a nasl.). Náhrada za užívanie spoločnej veci nad rámec spoluvlastníckeho podielu je nárokom súvisiacim s hospodárením so spoločnou vecou, a nie nárokom o vydanie bezdôvodného obohatenia.

29. V prípade, ak medzi podielovými spoluvlastníkmi nedôjde k dohode o užívaní spoločnej veci, a niektorý zo spoluvlastníkov užíva spoločnú vec, nie je možné dospieť k záveru, že vec je užívaná podielovým spoluvlastníkom bez právneho dôvodu, keď právnym dôvodom na užívanie veci aj v takomto prípade je spoluvlastnícke právo spoluvlastníka, keďže spoluvlastnícky podiel, ktorý vyjadruje mieru účasti spoluvlastníka na právach a povinnostiach k spoločnej veci, nie je na veci reálne vymedzený, ale je len podielom ideálnym; to znamená, že v rámci tohto ideálneho podielu, nie je možné reálne oddeliť, čo je výlučne podiel jedného spoluvlastníka a čo je výlučne podiel druhého spoluvlastníka. Žalovaný v konaní nepreukázal, že by so žalobkyňami uzavrel dohodu o užívaní spoločnej nehnuteľnosti resp. o rozdelení užívania spoločnej nehnuteľnosti. Nad rámec uvedeného odvolací súd poukazuje na výpoveď svedkyne (nájomníčky) na pojednávaní konanom dňa 29.04.2019 kde uviedla, že „v predmetnej nehnuteľnosti nie sú iné priestory, ktoré by sa dali prenajať, je tam už len čistá zem“ a žalovaný podľa

výpovede oznámil svedkyni, že „on má ten predný priestor“. Žalovaný si prisvojil úžitkovú hodnotu nehnuteľnosti a bez súhlasu ostatných podielových spoluvlastníkov prenajal nehnuteľnosť tretej osobe.

30. Právo spoluvlastníka na náhradu za to, že neužíva vec v rozsahu zodpovedajúcom jeho spoluvlastníckemu podielu je dané zákonom a vyplýva z práva spoluvlastníka podieľať sa na užívaní spoločnej veci v miere zodpovedajúcej jeho podielu. Ide o náhradu za obmedzenie spoluvlastníckeho práva. Podielové spoluvlastníčky sa môžu domáhať nároku na uplatnenie náhrady za užívanie ich vlastníctva nájomníčkou od žalovaného. Ak spoluvlastník bez dohody s ostatnými spoluvlastníkmi prenajal nehnuteľnosť tretej osobe a tým zabránil ostatným spoluvlastníkom v užívaní ich podielu, majú títo spoluvlastníci nárok na náhradu za užívanie ich podielu. Túto náhradu možno požadovať od spoluvlastníka, ktorý nehnuteľnosť prenajal, a to vo výške zodpovedajúcej ich spoluvlastníckemu podielu.

31. Ak sa teda podielový spoluvlastník domáha náhrady vo forme peňažného plnenia voči druhému spoluvlastníkovi za to, že neužíva spoločnú vec v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu, ide o právny vzťah z podielového spoluvlastníctva, tento nárok vyplýva z ust. § 137 ods. 1 OZ v spojení s ust. § 123 OZ. Toto právo je právo majetkovej povahy a premlčuje sa v trojročnej všeobecnej premlčacej dobe podľa § 101 OZ. Keďže súd prvej inštancie nárok žalobkyň nesprávne právne posúdil ako nárok z bezdôvodného obohatenia, v novom konaní bude nárok žalobkyň potrebné posúdiť v intenciách ust. § 137 ods. 1 a § 123 OZ. Z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia nároku žalobkyň sa súd prvej inštancie dopustil aj nesprávneho právneho posúdenia vo vzťahu k otázke premlčania uplatneného nároku, keď premlčanie posudzoval podľa § 107 ods. 1 a 2 OZ, pričom správne mal premlčanie žalobného nároku posudzovať podľa § 101 OZ.

32. Súd prvej inštancie pri otázke premlčania nezohľadnil, že nájomné je opakované plnenie a nie jednorazové. Premlčacia doba plynie osobitne vo vzťahu ku každej jednotlivej splátke samostatne od jej splatnosti, to znamená, že každé mesačné nájomné sa premlčuje osobitne. Aj preto nie je správne tvrdenie súdu prvej inštancie pri posudzovaní objektívnej premlčacej doby nároku žalobkyň, že „žalobkyne sa domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia za užívanie nehnuteľnosti, ku ktorému malo dôjsť v období kratšom ako tri roky pred podaním žaloby“. Súd prvej inštancie nedostatočne odôvodnil, prečo považuje objektívnu premlčaciu dobu za zachovanú a nezoberal sa opakovanosťou splátok nájomného. V ďalšom konaní bude preto potrebné posúdiť premlčanie uplatneného nároku s ohľadom na opakovanosť splátok nájomného.

33. Odvolací súd na záver uvádza, že odvolacia námietka žalovaného, že mu nebolo umožnené zúčastniť sa výsluchu pôvodnej žalobkyne E. B. L. na dožiadanom súde v Českej republike a súd bez preverenia akceptoval vykonávané dôvody pôvodnej žalobkyne napr. jej prehlásenie o údajnej čiastočnej imobilite, nie je dôvodná. Právny zástupca žalobkyň predložil súdu prvej inštancie správu z Domova pro osoby se zdravotním postižením Horní Bříza, příspěvková organizace, ktorá preukazuje, že p. L. bola prevažne imobilná klientka a nemohla sa dostaviť na súdne pojednávanie. Súd prvej inštancie upovedomil žalovaného o výsluchu pôvodnej žalobkyne E. B. L. prostredníctvom dožiadaného súdu v Českej republike a vyzval ho aby do 10 dní predložil otázky, ktoré chce cestou dožiadaného súdu žalobkyň predložiť. K uvedenej výzve žalovaný uviedol, že nesúhlasí s realizáciou výsluchu formou dožiadania bez jeho prítomnosti a bez prítomnosti jeho právneho zástupcu. Právny zástupca žalobkyň doručil súdu zdravotný záznam E. B. L., v ktorom sa uvádza, že nebola schopná vzhľadom k jej celkovému zdravotnému stavu vypovedať na súde na Slovensku. Následne súd prvej inštancie vykonal výsluch prostredníctvom dožiadania. Súd prvej inštancie dostatočne preveril zdravotný stav pôvodnej žalobkyne, keď z predloženého zdravotného záznamu vyhotoveného lekárom jednoznačne vyplýva, že jej zdravotný stav jej neumožňoval zúčastniť sa výsluchu na Slovensku a žalovaný mal možnosť zaslať súdu otázky, ktoré mali byť položené v rámci výsluchu pôvodnej žalobkyne E. B. L..

34. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec súdu prvej inštancie v súlade s § 391 ods. 1 CSP vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Úlohou súdu prvej inštancie bude opätovne posúdiť nárok žalobkyň s ohľadom na vyššie uvedené a vo vzťahu k vznesenej námietke premlčania zo strany žalovaného vykonanie právneho posúdenia v zmysle § 101 s prihliadnutím na pravidelný charakter splátok. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodní tak, aby bolo presvedčivé a zodpovedalo požiadavkám zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 CSP. Ak bolo

rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu v súlade s § 391 ods. 2 CSP.

35. Súd prvej inštancie rozhodne o náhrade trov odvolacieho konania v novom rozhodnutí vo veci (§ 396 ods. 3 CSP).

36. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu možno podať dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419, § 420, § 421 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).